

— Прощавай, братко, — рече му, — азъ само тѣй, вижъ окъснѣхме, пѣкъ невѣстата ми е малко уморена, дали ще има ханъ тука наблизу.

— А, туй трѣбваше да ми кажешъ, — промърмори бръмбарѣтъ и забръмча съ крилѣ, — ханъ ли? Хмъ — да, ей сегинка ще видимъ. Па изплѣска съ камшикъ:

— Хей кончета-вихрогончета!

А охлювитѣ се напрегнаха, сѣкашъ зацвилиха, а послѣ — да, послѣ стигнаха до хана.

Туй бѣ странноприемница, „Сладка печурка“, а ханджията ги чакаше прѣдъ портата, разкрачилънозѣ, съ ржцѣ на поясъ. Прѣпасалъ бѣ синя прѣстилка, а коремѣтъ му бѣ дебелъ-прѣдебелъ, бѣчва сѣкашъ.

— Гости тѣ искатъ да прѣнощуватъ, нали? — за-

пита той и ужъ рече да се поклони, а едва ли не падна; тѣмъ това и трѣбваше. Сега Великденчето и Свѣтулката слѣзоха отъ лѣскавата кола въ странноприемницата „Сладка печурка“; тѣмъ дадоха най-хубавата стая съ най-хубавата гледка къмто червенитѣ гъби и тѣ трѣбваше да се запишатъ въ книгата, кои сж и какви сж.

Кончетата бидоха сжщо разпрегнати и тѣ се дръпнаха доволни-прѣдоволни въ оборчетата си.